

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Svcqv̄et E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

Cap. 6. de Communione

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

sum illud: Exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis: verbum penetrabilius omni gladio accipiti?

Duodecimum. Iam si libeat, ait, præter ea, quæ recensuimus iudicia profectus, & hoc, non parvi momenti, adjungas velim: Ne quis peccatum aliquod reputet exiguum, sed sollicitè quodvis caveat atque deviret, ut enim qui se divites fore desperant, impendia exigua flocci pendunt, nihil magni efficere illa credentes, si tenui acervo accesserint (at spes ditescendi nihil negligit, quantumcumque exigui lucelli: eoque magis auget aris appetentiam, quo propius admotæ fuerunt opes) Sic haud dubiè usu venit in negotijs per virtutem gerendis: non enim illic locum habet indulgentia, ut dicas: Hoc perpusilli momenti est ad illud. Nonne idem Spiritus sanctus clarè nobis explicavit, dicens: Qui spernit modica paulatim decidet?

12. Peccata
& defectus
parvos vitare.

Eccl. 19.

Dignatus es, ut sup. p. 10.

IACVLATORIÆ.

In toto corde meo exquæsiivi te, ne repellas me à mandatis tuis.
Viam veritatis elegi, iudicia tua non sum oblitus.

Psal. 118.

Ibidem.

Ibidem.

Ecc. concupiui mandata tua, in aequitate tua vivifica me.

CAPVT VI.

*Exercitium seu deliberatio de pia ac frequenti
Communione.*

HOMO O Sapiencia æterna, ô lumen mentis, quàm variis sententijs & exemplis distrahor! neque satis possum constituere cum animo meo, quid expediat; utrùm crebrò hæc Sacramenta usurpare, an reverenter rariùs ad illa accedere. Invitat me vehementer certè benignitas & humanitas tua, Domine IESV, qui ad magnum hoc convivium vocare dignatus es etiam claudos, cæcos, & debiles & peccatores, quorum primus ego sum. Obsecro te igitur, ut, si divinæ voluntati tuæ id magis placeat, concedas mihi gratiam, quâ sæpiùs ad sacram hanc cœnam, cæleste epulum accedam, & tibi qui es salus mea unica, conjungar.

Luc. 14.

CHRISTVS. Fili mi, Ego descendi de cælo, ut panem
Ecc 3 istum

illum caelestem omnibus, & nominatim tibi proponerem, ut qui manducaret hunc, viveret in aeternum. Ego quotidie in Missae sacrificio memoriale completum esse volui passionis, & amoris mei erga te; & ego volui in ara crucis amoris igne uri, ut essem tibi dulcis panis, & acceptus, & omne in me delectamentum haberes, quod ergo formidas accedere ad me, Patrem & consolatorem tuum & medicum, quando ego clamo; Venite, comedite panem meum, & bibite vinum, quod misit vobis; bibite, & inebriamini, carissimi, imò minas intento ex infinita charitate dicens: Nisi manducaveritis carnem filij hominis, non habebitis vitam in vobis.

Proverb. 9.

Haccine vera, ut sup. p. 7.

Pf. 110.

HOMO. O benignissime IESU, quantam memoriam hic facis mirabilium tuorum, misericors, & misericors Dominus, ut talem escam des timentibus te? Quid enim est homo, & quid obsecro sum ego, ut digneris me vocare, & mecum epulari, & ingredi ad me, & mansionem apud me facere? Quae non bona illi obvenire debent, ad quem divertere dignaris? quae gratia in eum non derivari, à te fonte omnis bonitatis! Existimo certe, eos, qui toties pane caelesti devotè pascuntur, calce- stes evadere debere, & unum tecum fieri.

Ioan. 6.

CHRISTVS. Vivunt & manent illi in me, & ego in illis; si quoad humanitas possunt, sese prae- parent ad hoc convivium, in quo ego sumor, & recolitur memoria passionis meae. Sed cibus sum grandium; cresce etiam tu, & manduca me; nec tu me mutabis in te, sicut cibus carnis tuae; sed tu mutaberis in me, & particeps eris omnium timentium me. *Credo tibi, ut sup. p. 7.*

Aug. lib. 10. conf. c. 19.

HOMO. Credo, Domine, quia, cum sis potentissimus & liberalissimus, non potes introire ad nos, & non effundere munera gratiae tuae: non potest quis accedere ad te, fontem vitae, & sitire fluenta fœtida mundi huius: animae, cui licet bibere ex calice tuo verè præclaro, non libet bibere de calice dæmoniorum.

CHRISTVS

CHRISTVS. Ita gratiã meã sefficere soleo. sed sunt qui panem meum, qui præbet delicias regibus, hodie comedunt, & mox ad siliquas porcorum cum filio prodigo redeunt, istis certè sæpè fiunt novissima pejora prioribus. Iubeor enim cedere dæmonibus locum meum, id est, animam, quam mihi e mihi precio magno, ut glorificater & portarer in eã, delicia enim meæ sunt esse cum filijs hominum. *Hæcine vera, ut sup. pag 7.*

HOMO. Vereor, Domine, accedere, ne thesaurizem mihi iram in die iræ: quia fragilis & miser homo ego sum, neque possum resistere adversarijs meis.

CHRISTVS. Ad hoc paravi in conspectu tuo hanc mensam, adversus eos qui tribulant te. Nam qui me devotè suscipiunt, tanquam leones ignem spirantes ab hac mensa recedunt, diabolo terribiles. neque difficile proinde est volenti, resistere. Si quis enim advertat me secum esse, nõne cum Davide dicere poterit; Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum? Pone me juxta te, & cujusvis manus pugnet contra me. Nullum certè efficacius remedium adversus omnes tentationes; maxime carnis, cujus sunt jacula ignita, & cum qua anceps semper pugna, cupiditas verò radix omnium malorum minuitur. quia ego solus satio animam me esurientem bonis. & divites dimitto inanes. voluptatis omnis ardor, imò sæpè etiã sensus restinguitur, quia præbeo iis verè panem, omne delectamentum in se habentem. Verè enim dixit Propheta meus: Quid enim est bonum ejus, & quid pulcrum ejus, nisi frumentum electorum. & vinum germinans virgines?

Credo tibi, ut sup. pag. 7.

HOMO. Verùm tot humanarum rerum occupationes nos distrahunt, neque volentes, accedere sinunt ad te: sed turbamur erga plurima, cum verò in pace sit factus locus tuus; gratum tibi obsequium esse non potest corde animoq̃ue vago, & vix cum veste nuptiali, venire ad te Regem regum, & Dominum dominantium.

Ecc 4

CHRISTVS.

Gen. 49.

Indignè
communis-
cans quid a-
gat.

Proverb. 8.

Rom. 2.

Chryso. ho.

61. ad pop.

Ant.

Tentationi

facile resi-

stere est.

Psalm. 26.

Iob 17.

Sap. 16.

Zach 9.

Psalm. 75.

1. Cor. 11.

CHRISTVS. Probare seipsum omninò debet homo & sic de pane meo comedere, & de calice bibere: qui enim manducat, & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit: sed vide, an non tanti sit hoc donum meum, ut se paret quisque & probet. Verùm hæc probatio hoc solùm omninò exigit, ut immunis sis à grauioribus peccatis, & quoad humana potest fragilitas, pates te ad tantum hospitem, tantumque convivium. Neque potest mihi quidquam esse magis ingratum, quàm has audire excusationes, quas adedò manifestè damnavi: Villam emi & iuga boum, & uxorem duxi, & ideò non possum venire. triste mihi est, omnibus me postponi; & indignitas summa, nihil esse apud aliquos quod minore curâ ac sollicitudine peragatur, quàm accedere ad mensam meam, & panem comedere Angelorum. N. gotijs omnibus tempus tribuitur & largitur, cur ergo in omnium negotiorum maximo tibi tempus deficit? cur properatur & festinatur ad forum, ad commercia; ad fabulas, ad jocos, ad ludos? immò, etiamsi ad proximum iuandum eatur, nisi necessitas aut obedientia urgeat, irreuerentia magna est, mori hospitem me deserere: me, qui de summo cælorum veni, ut cibem, ut reficiam, ut sanem, ut me totum tribuam, siccine sese hospites haberi vellent? eâ benevolentia accipi? ea inurbanitate derelinqui? Tunc suaderes amico tuo, ut cum tot bona veniant mecum; tot mala dissipem præsentia mea; tam dulce mihi sit vobiscum esse usque ad consummationem sæculi; tam triste videre mensam meam vacuam & despectam: ut rarò accederet ad me Dominum ac Deum suum? At negotia habet: quod majus quàm me suscipere? prudentia indiget: quid utilius, quàm ut me, qui sum Sapiencia æterna, secum habeat magni consilij Angelum? robore indiget; nonne ego sum fortitudo vestra? nonne ego operor omnia in omnibus? imò hic est panis de cælo, ut si quis ex eo manducaverit, non moriatur. nec enim so-

Luce 14.

Excusatio à
Communione
est Deo
ingrata.

IESVS hos-
pes non dese-
rendus.

Communis
negotium
grauissimū.
Ivan. 6.

Effectus S.
Sacramenti.

lūm hīc peccata prāterita condono; sed prāseruo à futuris, & applico homini merita mea. Hāc sanè caussa est, cur sapientia mundi, quæ stultitia est, seipsam decipiat: sine me itur ad prālia, sine me consilium initur. *Isaia 29. Cur sapē mali successus in humanis rebus* verūm ego Dominus exercituum: ego solus dissipō sapientiam sapientum istorum, & consilium impiorum non adiuvo. Non sic faciebat Moses servus meus; qui ducere populum, et si iustus à me, noluit nisi prācederem castra, & dux itineris essem, in conspectu ejus. Si ergo absque me non est consilium, non est potentia, non prudentia: nōne qui me derelinquunt, derelinquentur à me, & non prosperabitur via eorum?

Aspira, ut sup. p. 8. Hęcine firmā fide, ibid.

HOMO. Quando ad vitæ terminum venerimus, meritò timere debemus, ne nos visere recuses, Redemptor noster, si sani ad te venire noluimus. Forsitan & iustā hāc animadversione punitur peccator, ut qui te suscipere noluit sanus deploratus, & ab omnibus desertus à te etiam derelinquatur, averte hoc à me, ô spes mea unica IESU.

CHRISTVS. Nōne id meritò quandoque facio toties repulsam passus? quot enim concionatores, servi, & prācones mei, invitāt ejusmodi ad me? & tamen, quā multi durā cervice, & incircumcisis cordibus Spiritui Sancto, & bonis inspirationibus resistunt? Sto, *Luca 22.* & pulso, & desiderio desidero pascha manducare cum eis: & ecce quia simul invitāt caro, invitāt mundus, sæpè contemnor, & vix tandem admittor, admissus mox rursum expellor. Quid tu ad hęc? Quid, cum ad iudicium veneris, respondebis, ô miser homo? Quando im- *Exprobratio Christi in iudicio.* properabo & exprobrabo tibi hanc ingratitudinem tuam? & quæram ex te, Quare dereliquisti me fontem aquæ vivæ? Quid nocui, aut in quo molestus fui? numquid invitavi & dixi: Venite & bibite, & emite absque argento, absque ulla commutatione vinum & lac? Cur ergo toties cœnam meam es aspernatus? Ego te pavi

Eec 5 san.

sanguine & carne meâ; amplexus te fui, & osculum peccatis dedi; imò tradidi me tibi, & crebrò id facere paratum fui. An ob bonitatem meam, & malitiam tuam, tibi factus sum ita vilis, & idedò aut contempnisti me, aut neglectim me suscepisti, & mox abiisti vagus in viam desideriorum tuorum? An forsan aliud quod agas tibi est, quàm ut mihi placeas? me quæras in toto corde tuo, quæras dum inueniri possum? Qui fronte venies ut recipiam te in æterna mea tabernacula; qui sæpius hostes capitales tuos ac meos, quàm me hospitio non tantùm accepisti, sed maximo discrimine ad vocatim quoties ut peccatum perpetrates, & admitteres in te, multa tolerasti; me vero solio meo, templo meo quod estis vos, exclusisti? & jam vis habere partem mecum, mecum epulari?

Aspira, ut sup. pag. 8. *Hæcine firmâ*, ibid.

Psalm. 16. Homo. O quoties in æternitate dolebo, si te non debeo, Deum ac Dominum meum non recepero, sed repulero, aut frigidè suscepero, quomodo postulare poterò ut intrem regnum tuum, si tibi clausero cor meum, ut illud aperirem hosti aut vanitati? erubescò totus dum cogito, Domine Deus meus, immensam charitatem tuam quâ exultas ut gigas ad currendam viam, ut è summo cœlorum descendas, ad manus denutum Sacerdotum, ut venias ad me, & ego ad te, ut fruam. Quid dicam? Erubescò, quòd sæpius me audierim in auribus cordis mei vocem tuam: Aperi mihi fores mea, sponsa; caput meum plenum est rore, & cincinni mei guttis noctium. Et rursus: Ecce sto ad ostium, & pulso, si quis audierit vocem meam, & aperuerit mihi januam, intrabo ad illum, & cœnabo cum illo, & ipse mecum? *Hæcine vera*, ut sup. p. 7.

Sanctorum in Communionem fervor.

H. 101.

CHRISTVS. Attende insuper Sanctos meos, quos vigiliis, quot precibus, quot suspirijs parabant viam ante me; si comedebant, si bibebant, fluebant illis lacrymæ, & potum suum cum fletu miscebant, quod

qui panem Angelorum manducarent, filiquis cogentur vesci porcorum. erat illis omnis mora longa, quâ à mensa mea abesse cogebantur: erat omnis mora brevis, & labor levis, quando præparabant ardentè mihi cor suum, & cum gaudio edebant & bibebant super mensam meam.

HOMO. Heu mihi, Domine, heu misero mihi! cur me non amor tuus stimulat, non urget fames, & nuditas, & vulnera, & pericula mea Eheu! quot sumus qui ad te sumus fortè quia compellit fama, provocat consuetudo; & interius nauseat anima super manna isto suavissimo? Eheu! hinc pastus carne tuâ, suspiro ad ollas carniùm; potatus sanguine tuo, cogito de Baby'onis poculo; jam recreata amplexu tuo, prope- rat fornicari anima cum amatoribus multis, inquieta, & vaga. Quò imus, precor, à facie tua, Domine? quare deserimus te, salus nostra? obliviscimur tui, Jesu, & infinitæ charitatis tuæ? nonne nobis tibi adherere bonum, & in pace altâ gustare, quàm suavis sis? intrare sic ad altare tuum, ad te, qui renovas juventutem nostram? in te manere, & te in nobis? Dixisti enim: & nonne verissimè? Qui manducat meam carnem, & bibit *Iohan. 6.* meum sanguinem, in me manet, & ego in eo. O dulcissimum verbum! tu in me, & ego in te! O quanta dignatio! tu in me, & ego in te! O quantus amor! tu in me vili sterquilinio, & ego in te summo bono! O qualis commutatio! tu in me, & ego in te! quid ultra petere aut sperare possum? visitas nos certè in salu- *Psal. 105.* tari tuo, ad videndum in bonitate electorum tuorum.

Pone te, Domine mi, sicut signaculum super cor *Cant. 8.* meum, sicut signaculum super brachium meum. Memoriâ memorero tui, & in æternum non declinabo à mandatis tuis. Traxisti me funiculis Adæ, in vinculis charitatis. Quis me separabit à charitate tua? quis me *Osea 11.* ultra morabitur, ne vocatus ad nuptias veniã; aut sitiens ad

ad fontem; aut prodigus, ad patrem; infirmus, ad medicum; aut sponsa, ad sponsum, & desiderium anime meae? Ne, precor, despicias me, ne respicias me iusto iudicio tuo; sed si moram feci, si rariùs veni ad te, si tardius aperui tibi, si oblitus fui comedere panem meum, per gratiam tuam, nequaquam vltra jam faciam: sed frequenter & reverenter apparebo in conspectu tuo, & scio pro benignitate tua, nec vacuus gratia redibo; sed manus tuæ distillabunt myrrham primam, mortificationes, & cor meum loquetur tibi, & adhærescet anima mea post te, & me suscipiet dextera tua, & dabit mihi has petitiones cordis mei. Amen.

Cant. 5.

Exercitium pro Communione.

Sap. 12.

Quam suavis est, Domine, spiritus tuus, qui, ut dulcedinem tuam in filios demonstrares, pane suavissimo de celo præstito, esurientes repleas bonis, & fastidiosos divites dimittis inanes! hic sisto & obstupesco verane sunt hæc: respice, queso in me: verè enim ego mendiculus sum & pauper, Domine, tu, queso, sollicitus sis mei: ut gustare possim & videre, quam suavis sis; & numquam nauseare super Angelorum pane, in quo est omne oblectamentum, & omne miserorum solacium. Tu enim dixisti & es veritas, Deus meus, nec fallere, nec falli potes. Vitescant jam mihi omnia, & amara sint, propter dulcedinem tuam, quam hic abscondisti timentibus te. Ecce cum fiducia pauper, miser, & cæcus, accedam ad te, & nonne illuminabis me, o lux vera, qui illuminas omnem hominem? Accedam ad te frigidus & stupens, & spero accendes me, & ignem mittes in ossibus meis, ut luceat lux mea coram hominibus, & videant opera mea, & glorificent te Patrem meum, qui in calis es: turpe enim est valde mihi & tibi dulcissime IESU, toties pasci me pane Angelorum, & cum secularibus, & iis qui te ignorant, tam avidè vesci siliquis porcorum. Nonne mutari omnes deberemus in te, & Angelorum vitam vivere, qui Angelorum pascimur cibo, & frumento electorum? O quando inebriabor ab ubertate domus tue!

Psal. 39.

Matth. 5.

O quam

O quando laetificabitur cor meum in vino, quod tu, amantissime Domine, expressisti, & torcular calcasti solus! Quando reddam me totum tibi? & totus ero tuus qui te toties totum mihi tribuis? & cum digneris esse cibus meus, & delectatio mea, cur ultra queram bibere de calice Babylonis, & delectari in vanitate mundi huius, Tunc mihi panem præbes, carnem tuam, ut vivam de te: nihil ergo cupio extra te: sed credo, Domine, & spero, quod Ioan. 6. qui manducat hunc panem, vivet in eternum, spero quod manebo in te, & tu in me, & quod resuscitabis me in novissimo die. Tunc mihi calicem præbes, calicem salutarem? da, quaeso, per gratiam tuam, ut digne bibam illum, & satier cum apparuerit gloria tua. Cyprianus epist. 54.

O quam præclarus calix istel quam religiosa est huius potus ebrietas, per quam excedimus Deo, & qua retrò sunt obliti, ad anteriora extendimur, non habentes sensum mundi huius sed divitiis purpurati delicias contemnentes cruci hæremus, sanguinem fugimus, & intra ipsa tua, ô Salvator, vulnera figimus linguam, quo interius exteriusque rubricati, à sapientibus huius sacculi iudicamur amentes, qui religionis huius abhorrentes mandatum usque hodie retrò abeunt, & à secretis divinis, omnium intra se mysteriorum continentibus summam, diffugiunt & recedunt. Qui manducat ex hoc pane ultra non esurit, qui bibit, ultra non sitit, quoniam mysterij huius sic sufficit gratia, sic reficit intelligentia, ut cuicumque tanta rei innotuerit plenitudo, omnis consummationis sine invento, te, ô Domine, ferat in pectore, te ipsum ferat in mente & omni tempore habitatori suo dicta & facta iubilatione consona laudes resonent, & gratiarum actiones decantet. Hæccine vera, ut sup. pag. 7.

Praxis ad piè communicandum.

PRIMA. Consideratè statuere, frequenter, ut minimum singulis mensibus, communicare, iudiciumque Confessarij super eo exquirere, ei que humiliter acquiescere. Ille status profectusque rationem habebit; de quo difficile iudicare est. Semel in hebdomada ferventer Deo servientibus sufficit; quod S. Patromij discipulis Angelus præscripsit, & in varijs Ordinibus Spiritus sanctus instituit. sæpius tamen etiam licet, atque utile est, quia Domino Iesu gratum sæpius se invitari, vel se invitatum.

tem à filiis visitari. Certè viaticum optimum est in viâ hâc cõmunio, antidotum, præsidium, lucrum.

*Communionis Spiritu-
lis utilitas.* Secunda. Quotidie spiritualiter in Sacro communicare, & hoc pacto ad sacramentalem communionem sese præparare. Neque hoc solum, sed magis quotidianis mortificationis exercitiis, & diligenti curâ spiritualis profectus. Humilitas optima dispositio, quâ quis sese indignum æstimat; & vera ac sincera charitas; nihil enim æquè repugnat, ac vel minima à proximo aversio, propter quem etiam debemus animas ponere.

*Aversio à
proximo of-
ficii commu-
nicanti.* Tertia. Quotiescumque negotium arduum est, subsidium & solatium hinc petere, idque publicè potiùs, quàm privatim, ut omnes agnoscant nos (non ut Ethnici) fidere viribus, aut industria, sed levare oculos in montes, ad cælum, unde venit auxilium nobis.

*Psal. 120.
Ante susce-
ptionem
negotii com-
municandū.* Quarta. famulos, & fidei nostræ commissos exemplo & exhortatione ad piam, hanc consuetudinem inducere; imò illos etiam hac conditione conducere.

Quinta. diligenter se ad communionem præparare, & post eam sese conservare in devotione, ac bibere de fontibus Salvatoris, instaurare vires ut cibo optimo.

*Communi-
cantem cre-
brò & male.
1. Cor. 11.* Observa. Primò, extrema hâc vitanda: sunt qui peccatis irretiti & immergi, hâc sacrosancta mysteria crebrò etiam adire optant; neque tamen vitam corrigunt: sed eam hoc velamine tegunt, ac sibi blandiuntur. De quibus illud Apostoli dicere licet; idcirco eos dormire, & indormire peccatis, quia non satis se probant, nec dijudicant corpus Domini. Alii non sunt quidem gravioribus implicati peccatis, sed inveteratis inhaerent imperfectionibus, neque conantur se vincere; & tamen, ne alii inferiores videantur, sæpè ad sacram Synaxim accedere contendunt: dicique illis potest; Comedistis, & non estis satiati; bibistis, & non estis inebriati. Si quis dissuadeat, queruli, importuni. Vtinâ ejusmodi, & qui quotidie celebrant sacerdotes (aut certè deberent crebrò) adverterent fructum, quem colligunt, & metirentur profectum ab annis aliquot, quanto humiliores, magis patientes, resignati, quieti, facilè deprehenderent ambitionis hâc desideria esse potiùs, quàm devotionis. Cum invitatus fueris ad nuptias, ajebat Dominus, vade & recumbe in novissimo loco: hi verò cum primis volunt, & murmurant impudenter, si per famulos suos Dominus eos jubeat novissimum locum tenere. Magna certè potentia Dei solius, & ab humilibus solis honoratur!

Aggai 1.

*Luca 14.
Considera
quem fru-
ctum ex
Communione
facias.*

*Communi-
cantes rarò*

Observa Secundò, aliud esse genus qui nescio quâ reverentiâ Domino molestâ, sibi inutili, venire recusât invitati; & mo-
nia,

niti, quòd defectibus pleni sint & negotijs. Verumtamen certum est non satisfieri debitis tempore, sed re: & optandum, ut hi videant an tempore magis præparentur; an verò mundi magis sint, quo diutiùs differunt, & peccata coacervant; an magis devoti postquam pluribus & peccatis & negotijs immerfi fuerint. An magis videtur propinquus esse saluti, qui medicum diu fugit cum æger esset, expectavitque donec malum inveteratum foret: an debitor qui finit usuras usurarum excrefcere, magis solvendo fit: sanè, ut suprà dictum, præstat in negotijs humiliter auxilium flagitare per sacram communionem. quàm absque ea sibi præfidere: humiliter ad Deum. invitante dulcissimis his verbis: Venite, ad me omnes qui laboratis, & onerati estis: Venite, comedite panem meum; & bibite vinum quod miscui vobis; etiam debiles & claudos accedere; quàm rusticam verecundiam retrocedere. ita tamè, ut quantum res patitur, præparatio fiat tanto hospiti: quo suscepto, nihil opus ab alijs negotijs seruari, sed à malo; sufficitque ambulare in conspectu ejus, & currere in viam mandatorum. Audiamus ergò Damascenum, & puram conscientiam, fideque haudquaquam dubia accedamus; ac profectò, ait, sic nobis fiet, quemadmodum firmè ac constanter credimus. Ipsum porro omni puritate colamus. hoc est, spirituali, & corporeâ; siquidem duplex ipse est. Ardenti cupiditate ad eum adeamus, manibusque in crucis formam compositis, crucifixi corpus suscipiamus, atque oculis & labijs, & frontibus impositis, divini carbonis participes efficiamur, ut ignis desiderij in nobis insiti, assumptam eam, quæ ex carbone oritur, inflammatione, peccata nostra exurat, ac pectora nostra collustret: demumque operam ut per divini ignis perceptionem inardescamus, diique efficiamur, &c.

Dignatus es, ut sup. p. 10.

JACULATORIÆ.

Memoriam facit mirabilium suorum misericors & miserator Dominus, eam dedit timentiibus suis. Psal. 110.

Quis sicut Dominus Deus noster, qui in altis habitat, & humilia respiciet in celo & in terra? Ps. 112.

Quam bonus Israel Deus, his qui recto sunt corde! Ps. 72.

Sicut adipe & pingue tunc repletur anima mea, & labijs exultationis laudabis os meum. Ps. 62.

CAPVT

& malo.

Differre non preparat.

In negotijs perendum auxilium.

Matth. 11, Prov. 9.

Damasc. de orthodoxa fide l. 4. c. 14. Adhortatio ad Communionem elegans.